

nomiske samarbejde og særlig hjælpen til udviklingslandene. Blandt de vigtigste beslutninger bør nævnes vedtagelsen af programmet om det kommende tiår som „FNs tiår for økonomisk udvikling“, der i sin første del opstiller de almindelige principper for et forøget hjælpearbejde i og samarbejde med u-landene og i sin anden del foreslår et konkret program, der forøger ydelserne gennem Specialfonden og det udvidede tekniske bistandsprogram til 150 mill. \$ for 1962, samt FNs, „Verdens Fødevare Program“ på 100 mill. \$ over en treårig periode. Såvel disse som de mange andre problemer i denne forbindelse er omtalt i rapporten fra generalforsamlingen og skal ikke nærmere behandles her. De fik praktisk alle en let gang gennem plenarforsamlingen, men bag denne lå et meget omfattende arbejde i 2. komité. I dette arbejde spillede Danmark en ganske væsentlig rolle, og for næsten alle de vigtigste resolutioner var Danmark medforslagsstiller. Der kan være så meget mere grund til at understrege den meget aktive, og af andre delegationer værdsatte, danske indsats på dette område, som den dels ligger i forlængelsen af interessen for disse problemer herhjemme, dels ikke hører til den slags aktiviteter, som særlig tiltrækker sig offentlighedens opmærksomhed, men måske på længere sigt er nok så værdifuld som bidrag til en fredelig-gørelse af verden.

Kun på ét område havde delegationen ikke held med at virke som forslagsstiller i 2. komité. Det drejer sig om det af Sverige, Danmark og enkelte andre lande indbragte forslag til resolution om befolknings-spørgsmålet og den økonomiske vækst. Årsagen hertil var den manglende tilslutning til en familieplanlægningspolitik hos det store flertal af afro-asiatiske lande og den absolutte modvilje mod at lade FN medvirke i en sådan hos en række andre lande. Den forelagte resolution kom derfor aldrig til afstemning, og plenarforsamlingen vedtog kun det selvfølgelig, at spørgsmålet skulle optages på næste års generalforsamling.

Sammenfattende kan det siges, at den 16. generalforsamling viser, at et lille land har visse muligheder for at øve en aktiv indsats i FN og mulighederne herfor endda må siges at være voksende i betragtning af, at de mange nye og små afro-asiatiske lande

i stigende grad erkender FNs betydning for dem selv og dermed også vil blive mere tilbøjelige til at samarbejde med små europæisk-amerikanske lande, som de vel betænkt ofte vil have fælles interesser med.

Danmark og FN.

af Troels Fink.

Da FNs 16. ordinære generalforsamling blev åbnet, omfattede organisationen 99 medlemsstater. Da den sluttede, var antallet nået op på 104. Syrien havde skilt sig ud fra Den forenede arabiske Republik, Sierra Leone, Mauretania, Ydre Mongoli og Tanganyika blev nyoptaget. Siden FN i 1945 begyndte sin virksomhed, er der sket en fordobling af medlemsstaternes antal, og i de kommende år vil medlemstallet vokse yderligere. Det globale princip er ved at blive realiseret. En ny forskydning vil indtræde den dag, Kinas mandat overgår fra den nationalkinesiske regering på Formosa til Peking-regeringen. Dermed vil det globale princip være nået langt i retning af fuldstændighed. Det har været naturligt for Danmark at støtte tendensen mod universalitet, selv med de ulemper, som en fastlandskinesisk deltagelse antagelig vil medføre.

De mange nytilkomne medlemsstater sætter i stigende grad deres præg på FNs forhandlinger, afgiver opgaver og afgrænser muligheder. Jo flere medlemmer FN får, des mere kommer dets virksomhed til at minde om den, der foregår i et parlament. Der dannes sig mellem staterne grupper, som kan minde om partier. Men FN er ikke et parlament, og grupperne er ikke partier. Det er frie og suveræne stater, der samarbejder; forbindelserne mellem disse stater er i princippet de normale diplomatiske; og landene er repræsenteret ved delegationer, der nok, for de demokratiske staters vedkommende, afspejler hjemlige politiske modsætninger, men handler som nationale enheder. Fællesskabet mellem staterne og de fælles opgaver er blot så mange, at parlamentslignende forhold bliver en naturlig følge. Der stilles herved til delegationen meget store krav om overblik, orientering og evne til at etablere kontakter. „Partidannelsen“ i FN omfatter enten ideologiske eller geografiske enheder eller en kombination heraf. Bortset fra østbloklandene er grupperne ikke stærke som partidannelser